

kontrakterna sådant tillåta; men att deraf icke får användas till något annat ändamål eller något nytt lån, eller statsskuldernas ökande utöfver sitt nuvarande belopp.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1880.

Jöns Pehrsson.

Kronobergs län.

N:o 41.

Af Herr **Jöns Pehrsson:** *Om upphörande af Kongl. Maj:ts rätt att förfoga öfver uppkomna besparingar på hufvudtitlarnes anslag m. m.*

Som det beklagligen icke kan bestridas, att till statsutgifternas betäckande regeringen sjelf nödgats af för handen varande omständigheter afstå från många utgifter eller företag, hvilka under andra förhållanden kunnat ifrågakomma; bland dessa, ökade tillgångar för vägarnes förbättrande, och uti ett annat afseende vore det hög tid för statsmagterna att se till, om ej våra mångfaldiga odlingsbara sankmarker inom landet kunde mera än som sker genom statens medverkan torrläggas och odlingen derigenom befrämjas. Som man vet, äro jernvägarnes utsträckning många och med dem har spekulationen följt och uppsnappat — åtminstone i södra Sverige — snart hufvudsakliga delen af värdefulla skogar, som duga för export, men ingen eller ganska få hafva sökt i någon större skala sin spekulation på jordens torrläggande och förbättring. Om landet skall kunna gå framåt och jernvägarne kunna bära sig i de glest befolkade orterna, blir det statsmagternas oafvisliga pligt, att rikta sin uppmärksamhet på att den odlingsbara

jorden i de oodlade trakterna kan blifva odlad, om befolkningen skall kunna stå ut med de dryga afgifter, som nödvändigt i en eller annan form erfordras för statsutgifternas fyllande, och under sådana omständigheter bör efterses, om icke utgifterna eller besparingarne kunna bättre tillvaratagas, än som hittills skett. Från längre tider sedan har regeringen rättighet att fritt föfoga öfver de besparingar, som på hvarje-handa anslag uppstå; då denna bestämmelse skedde hade den åtminstone större skäl för sig, då Riksdagen icke sammanträdde på långa mellantider, nu deremot, då Riksdagen sammanträder oftare, kan icke samma behof förefinnas för det gällande stadgandet, ty, ehuru för den sist afgifna Kongl. propositionen man begagnat sig af en hel del besparingar, der andra medel ej räckt till för nödiga behofs fyllande, skulle dock ej vara svårt att uppvisa mångfaldiga exempel på motsatsen, då tillgångarne ingått öfverflödiga. Det ligger i sakens natur, att rätt stora besparingar måste uppstå, såsom t. ex. i aflöningstillgångarne för arméns befäl, och i manskapets underhåll m. m., då alltid under årets lopp vakanser eller ledigheter måste finnas obesatta, så i de flesta andra fall. Det är icke min mening att på något sätt förnärma Kongl. Maj:t, ty nog vet jag det ingen kan regera utan penningar äfven till oförutsedda utgifter. Men sedan Riksdagen hvarje år sammanträder tror jag detta bäst kunde afhjelpas, om på hvarje hufvudtitel, der sådant ansåges behöfligt, en viss summa utsattes till oförutsedda utgifter och alla besparingarna öfverfördes till besparingsfonden, tror jag att utgifterna skulle minskas och en större reda i redovisningssättet uppkomma. På grund häraf vågar jag vördsamt föreslå:

1:o att Riksdagen för sin del beslutar, att den Kongl. Maj:t medgifna rätt att disponera uppkommande besparingar på hufvudtitlarnes anslag upphör;

2:o att Riksdagen utsätter på hvarje hufvudtitel, der så anses erforderligt, bestämda summor till oförutsedda utgifter;

3:o att alla uppkommande besparingar för hvarje år öfverföras till besparingsfonden, för att användas till statsutgifters betäckande.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 Januari 1880.

Jöns Pehrsson.
Kronobergs län.